

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619200310
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7619200310.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Jarmily Čabaiovej v právnej veci navrhovateľky: Q. W., nar. X.X.XXXX, bytom L. XXX, proti: 1/ OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916 a 2/AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o., so sídlom Kopčianska 10, Bratislava, IČO: 46 141 341, o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves z 1. februára 2019, č. k. 8C/2/2019-13

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa navrhovateľka domáhala uloženia povinnosti spoločnosti OTP Banka Slovensko, a.s. (ďalej tiež len „záložný veriteľ“) a tiež spoločnosti AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o. (ďalej tiež len „dražobník“), zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností na LV č. XXX pre kat. úz. L. ako byt č. XX v bytovom dome č. súpis. XXX na parc. č. XXXX/XX, spoluvlastnícky podiel o veľkosti 356/10000 k celku na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu č. súpis. XXX na parc. č. XXXX/XX a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 356/10000 k celku na pozemku parcele registra „C“ parc. č. XXXX/XX - Zastavané plochy a nádvoria o výmere 494 m² (ďalej tiež len „nehnuteľnosti“), ich predajom na dobrovoľnej dražbe do času právoplatného skončenia ešte nezačatého konania, v ktorom sa navrhovateľka mienila domáhať určenia neplatnosti a/alebo neexistencie záložného práva záložného veriteľa na nehnuteľnostiach. Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia súd prvej inštancie nevyhovел tomuto návrhu na podklade záveru, že navrhovateľka neosvedčila potrebnosť bezodkladnej úpravy pomerov strán. Prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaná v návrhu neuviedla skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že zo strany záložného veriteľa a dražobníka dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jej práv alebo oprávnených záujmov a vysvetlil v tejto súvislosti, že pokiaľ navrhovateľka potrebnosť bezodkladnej úpravy pomerov odôvodnila len tým, že záložný veriteľ pristúpil k výkonu záložného, domáhanie sa uspokojenia pohľadávky zo zálohu, spôsobom a za podmienok ustanovených zákonom, samo osebe predstavuje realizáciu legitímneho oprávnenia záložného práva veriteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie samotným výkonom záložného práva k nehnuteľnostiam ich predajom na dobrovoľnej dražbe nemôže dôjsť ani k neoprávnenému zásahu do práva na obydlie navrhovateľky preto, že jeho následkom síce je strata vlastníctva, nie však obydlia, vo význame miesta, v ktorom sa fakticky zabezpečuje potreba bývania, do ktorého je možné v prípade dobrovoľného neopustenia nehnuteľností zasiahnuť len na základe osobitného rozhodnutia súdu, ukladajúceho povinnosť vypratať ich. Napokon súd prvej inštancie vo svojich úvahách vyšiel tiež z toho, že pokiaľ má navrhovateľka za to, že záložná zmluva je neplatná, neopodstatňuje to dočasnú úpravu pomerov strán zamedzením predaja nehnuteľností na dražbe tiež preto, že podľa ust. § 21 ods. 2 zák. č. 572/2002 Z. z.

zakladá neplatnosť záložnej zmluvy právnu možnosť domáhať sa na súde určenia neplatnosti dražby. Napadnutým uznesením rozhodol súd prvej inštancie tiež o trovách konania tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na ich náhradu nepriznal. Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia k rozhodnutiu o trovách konania dospel prvoinštančný súd aplikáciou ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a vyšiel pritom z toho, že navrhovateľka síce bola v konaní plne procesne neúspešná, avšak subjektom na druhej procesnej strane v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovie. Navrhovateľka v odvolaní polemizovala so záverom súdu prvej inštancie o nesplnení zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Naproti názoru prvoinštančného súdu bola odvolateľka presvedčená, že okolnosti prípadu opodstatňujú bezodkladnú úpravu pomerov strán. Navrhovateľka v odvolaní prezentovala názor, že svojimi tvrdeniami a dôkazmi dôvodne sponchybnila platnosť, „vhodnosť“ záložnej zmluvy, a tiež aj výšku zabezpečenej pohľadávky. Tým je podľa odvolateľky dostatočne opodstatnená potrebnosť dočasnej úpravy pomerov, keďže výkonom záložného práva, ktorého existencia i rozsah ním zabezpečenej pohľadávky je medzi stranami sporný, hrozí, že navrhovateľke vznikne ťažko napravitelná ujma. Navrhovateľka v tomto smere vyzdvihla i to, že nehnuteľnosti slúžia na zabezpečovanie potreby bývania jej a tiež aj jej rodiny, pričom možnosťou náhradného bývania nedisponuje. Odvolateľka vyjadrila svoje presvedčenie, že dočasné zamedzenie výkonu dobrovoľnej dražby predstavuje efektívnejší a pre ňu účinnejší prostriedok ochrany ohrozených práv, než následná žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Navrhovateľka vo svojej odvolacej argumentácii tiež apelovala na osobitnú ochranu, ktorú v právnom vzťahu so záložným veriteľom ako spotrebiteľ požíva a akcentovala, že výkonom záložného práva jej de facto bude súdny prieskum rozsahu práv a povinností upretý. Navrhovateľka v tomto smere v odvolaní prezentovala názor o inštitucionálnej nezlúčiteľnosti akéhokoľvek spôsobu výkonu záložného práva s povinnosťou súdu chrániť spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Napokon navrhovateľka v odvolaní vytkla súdu prvej inštancie, že pokiaľ v návrhu postrádal tvrdenia a dôkazy opodstatňujúce záver o potrebnosti dočasnej úpravy pomerov strán, bolo jeho povinnosťou vyzvať navrhovateľku na ich doplnenie. Pokiaľ tak neurobil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z tohto dôvodu zamietol, prvoinštančný súd sa podľa odvolateľky vo svojom postupe dopustil procesného pochybenia.

3. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie navrhovateľky ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenými osobami (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaniami uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

4. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení v prvom rade konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje bez akýchkoľvek výhrad za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie navrhovateľkou (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné tvrdenia navrhovateľky v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

5. Navrhovateľka svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť spôsobu právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky ne/splnenia zákonných predpokladov pre okamžitú úpravu pomerov strán, zamedzením záložnému veriteľovi a tiež dražobníkovi v rámci výkonu záložného práva predať nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe až do času právoplatného skončenia konania vo veci samej, v ktorom sa mieni odvolateľka domáhať určenia neplatnosti záložnej zmluvy, prípadne neexistencie záložného práva záložného veriteľa na nehnuteľnostiach. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval

právnou normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnou normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

6. Procesné podmienky a predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní sú upravené v ust. §§ 324 až 326 C.s.p., ktoré správne použil aj súd prvej inštancie. Podľa ust. § 324 ods. 1 a ods. 3 C.s.p., pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. (3) Neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Podľa ust. § 325 ods. 1 C.s.p., neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podľa ust. § 326 C.s.p., v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. (2) K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

7. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že neodkladným opatrením, bez ohľadu na to či je nariadené pred začatím konania, v jeho priebehu alebo po jeho skončení sa upravujú pomery strán, pokiaľ je to bezodkladne potrebné a/alebo existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Týmto predpokladom zodpovedá požiadavka osobitných náležitostí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom podľa zákonného vymedzenia musí navrhovateľ opísať rozhodujúce skutočnosti, odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená. Z povahy veci vyplýva, že zjavne neodôvodnenému alebo neexistujúcemu nároku nemožno poskytnúť ochranu prostredníctvom neodkladného opatrenia, a preto v návrhu musí navrhovateľ opísať tiež skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Zákonná požiadavka hodnoverného osvedčenia dôvodnosti a trvania chráneného nároku oproti potrebe (len) osvedčenia ostatných právne významných skutočností vychádza tiež z predpokladu, že dôvodnosť nároku vo veci samej je navrhovateľ spôsobilý osvedčiť jednoduchšie a hodnovernejšie ako potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo ohrozenie exekúcie. Z toho je možné vyvodiť, že súd nemôže nariadiť neodkladné opatrenie, ak sa mu na základe predbežného právneho posúdenia nárok vo veci samej javí ako nedôvodný. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku predpokladá jasné, určité a zrozumiteľné skutkové tvrdenia navrhovateľa, predloženie dostupných listinných dôkazov a elementárnu právnú argumentáciu, z ktorých možno vyvodiť záver o vysokej pravdepodobnosti, že chránený nárok je dôvodný a trvá. Hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí na strane súdu viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovenia žalobe je v danom štádiu konania vyššia, než pravdepodobnosť jej zamietnutia (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s 1540, str. 1108). V právnej praxi pritom došlo k odmietnutiu významu len abstraktnej pravdepodobnosti vyhovenia žalobe (por. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6 MCdo 5/2012 zo dňa 28.11.2012), čo v okolnostiach tohto prípadu znamená, že záver o miere pravdepodobnosti úspešnosti žaloby vo veci samej nemožno vyvodiť len zo spotrebiteľskej povahy hlavného veriteľsko-dlžníckeho i zabezpečovacieho právneho vzťahu strán, ale je potrebné sa zaoberať konkrétnymi navrhovateľkou tvrdenými dôvodmi neplatnosti záložnej zmluvy.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľka opisom rozhodujúcich skutočností dôvodnosť nárokov, okamžitej ochrany ktorých sa domáhala, hodnoverne neosvedčila. Na základe tvrdení a písomností predložených navrhovateľkou možno mať za osvedčené, že so záložným veriteľom uzavreli úverovú zmluvu a na zabezpečenie záväzkov navrhovateľky z tohto hlavného veriteľsko-dlžníckeho vzťahu, došlo na nehnuteľnostiach v jej vlastníctve k zriadeniu záložného práva. Z opisu rozhodujúcich skutočností však nevyplýva, aby práva a povinnosti z úverovej zmluvy boli medzi stranami sporné pred mimoriadnym zosplatnením úveru a ani neskôr, až do času, kedy záložný veriteľ pristúpil k výkonu záložného práva na nehnuteľnostiach a poveril vykonaním dražby dražobníka. Zároveň je v okolnostiach prípadu zrejmé, že navrhovateľka spor o právo neodvíja od iného, než od svojho subjektívneho presvedčenia o neplatnosti záložnej zmluvy, vystavaného výlučne na inštitucionálnom odmietaní právnej možnosti výkonu (zrejme aj zriadenia) záložného práva v spotrebiteľských právnych vzťahoch a jeho kolízie s ústavou garantovaným právom vlastníť majetok a právom na rešpektovanie obydlia. Z toho je podľa názoru odvolacieho súdu evidentné, že v okolnostiach prípadu predstavuje dovolanie sa

neplatnosti záložnej zmluvy navrhovateľkou len prostriedok ochrany pred realizáciou záložného práva speňažením nehnuteľností na dobrovoľnej dražbe, ktorý postup záložného veriteľa však nad akúkoľvek pochybnosť sama vyvolala vlastnou platobnou nedisciplinovanosťou. Navrhovateľkou prezentované skutočnosti a ňou predložené písomnosti zároveň nenasvedčujú tomu, aby záložný veriteľ pristúpil k výkonu záložného práva v rozpore so záložnou zmluvou alebo so zákonom, ani aby došlo k porušeniu zákona v samotnom priebehu realizácie výkonu záložného práva. Tieto skutočnosti nemožno ponechať stranou ani v úvahách o možnej úspešnosti žaloby vo veci samej. Treba mať na pamäti, že ťažisko dôvodnosti určovacej žaloby navrhovateľky, neberúc pritom vôbec do úvahy jej procesnú prípustnosť, z hľadiska hmotného práva spočíva, ako už bolo zmienené, na jej presvedčení o neplatnosti záložnej zmluvy, pritom jej tvrdenia a argumentácia v tomto smere má v prevažnej časti podobu kompilácie záverov právnej praxe pri aplikácii spotrebiteľského práva v celom jeho spektre bez adresnej nadväznosti na nosnú otázku platnosti záložnej zmluvy. V tomto smere len tvrdenie navrhovateľky, že s dobrovoľnou dražbou nikdy nesúhlasila, podľa posúdenia odvolacieho súdu v sebe snáď obsahuje konkrétnu, určitú a zrozumiteľnú informáciu, majúcu potenciálne výpovednú hodnotu k platnosti záložnej zmluvy. Hneď jedným dychom je však potrebné v tejto súvislosti poznamenať, že predaj zálohu na dobrovoľnej dražbe predstavuje jeden zo zákonom určených spôsobov výkonu záložného práva (§ 151j ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka), z čoho je možné vyvodiť vo vzťahu k prejednávanej veci dva rozhodujúce závery. Po prvé, prípadná neplatnosť dohody strán v záložnej zmluve o možnosti uspokojenia úverovej pohľadávky predajom zálohu na dobrovoľnej dražbe rozhodne nemá za následok neplatnosť celej záložnej zmluvy a po druhé, aj v prípade neplatnosti dohody strán v záložnej zmluve o možnosti uspokojenia úverovej pohľadávky predajom zálohu na dobrovoľnej dražbe, by sa navrhovateľka tomuto spôsobu výkonu záložného práva neubránila, keďže vyplýva, ako už bolo povedané na inom mieste, priamo zo zákona. K odvolacej argumentácii navrhovateľky, spochybňujúcej ústavnosť výkonu záložného práva záložným veriteľom, považuje za potrebné odvolací súd upriamiť pozornosť na to, že dobrovoľná dražba, bez ohľadu na to, či ňou dochádza k realizácii záložného práva zabezpečujúceho štandardné alebo spotrebiteľské záväzkové vzťahy a bez rozlíšenia, či je predmetom dražby nehnuteľnosť zabezpečujúca bytovú potrebu dlžníka alebo iná vec, je upravená samostatným zákonom (zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov), postup podľa ktorého pri výkone záložného práva právny poriadok výslovne umožňuje v ust. § 151j Občianskeho zákonníka. Táto zákonná úprava, pri ktorej je potrebné vyjsť z prezumpcie ústavnosti, predstavuje podľa odvolacieho súdu medze ústavných práv (vlastníť majetok a na rešpektovanie obydlia) predpokladané Čl. 13 Ústavy SR, v intenciách ktorých zásah do práv a oprávnených záujmov napriek tomu, že sa naoko javí byť v rozpore s ústavným textom, v konečnom dôsledku protiústavný nie je. Pokiaľ ide o prípadnú kolíziu výkonu záložného práva s ústavným právom navrhovateľky na rešpektovanie obydlia, odvolací súd sa bez výhrad stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie a jej dovedením do dôsledkov v tejto súvislosti k odvolacím námietkam navrhovateľky navyiac poznamenáva, že právo na obydlie v sebe nezahŕňa, ako sa navrhovateľka mylne domnieva, garanciu nedotknuteľnosti vecného či obligačného práva k nehnuteľnosti, ktorá je obydliem.

9. Odvolací súd v otázke pravdepodobnosti úspešnosti žaloby navrhovateľky vo veci samej poukazuje tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 5/2014, v ktorom tento konštatoval, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd v tomto rozhodnutí zároveň zdôraznil, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy. Obsahovo výstižnými a inšpiratívnymi k prejednávanej veci sú tiež závery Ústavného súdu ČR v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 340/2012, podľa ktorých preferencia výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť právneho úkonu vyplývať, či porušenie danej právnej normy vedie k neplatnosti právneho úkonu alebo k inému právnemu následku (náhrada škody, povinnosť vyzvať na odstránenie procesných nedostatkov) a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu. Z ústavného hľadiska požiadavky právnej istoty a preferencie

platnosti právnych úkonov je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Zároveň majú sudy pri posudzovaní neplatnosti právnych úkonov zohľadniť aj zmysel a účel právnej úpravy, ktorá s určitým nedostatkom právneho úkonu spája právny následok v podobe jeho neplatnosti.

10. Požiadavku preferencie výkladu vedúceho k platnosti zmluvy pred výkladom zakladajúcim jej neplatnosť, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu prehliadať ani pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení a ani len preto, že jeho navrhovateľom je spotrebiteľ. Ani v konaní o nariadení neodkladného opatrenia totiž nemožno poskytnúť ochranu pochybnému právu a ani v prípade spotrebiteľa nemožno bez ďalšieho neodkladne upraviť pomery subjektov právneho vzťahu len na podklade argumentácie celkom zrejme sledujúcej zámer vyhnúť sa plneniu inak z hľadiska práva a dobrých mravov dostatočne nespochybných záväzkov.

11. Pokiaľ ide o navrhovateľkou naznačenú otázku vhodnosti záložným veriteľom zvoleného spôsobu výkonu záložného práva s ohľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu strán a zrejme tým navrhovateľka myslela vzhľadom tiež i na ekvivalentnosť hodnoty nehnuteľností k výške uspokojovanej pohľadávky, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že úprava kvantitatívneho vzťahu medzi nehnuteľným zálohom speňažovaným na dražbe a výškou uspokojovanej pohľadávky je obsiahnutá v ust. § 3 ods. 6 zák. č. 527/2002 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého dražiť nemožno nehnuteľné veci, ak hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečenej záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšuje 2.000,- Eur. Akiste, pokiaľ zákonodarca vylúčil len dražbu nehnuteľností a len v prípade, ak je zabezpečená pohľadávka nižšia ako 2.000,- Eur, legislatívne tým a contrario vyjadril zásadnú dovoluť dražby hnutelných vecí bez ohľadu na výšku pohľadávky a dražby nehnuteľností, pokiaľ pohľadávka presahuje ustanovenú hranicu. Ani to však podľa názoru odvolacieho súdu neznamená absolútnu voľnosť záložného veriteľa pri výkone záložného práva z hľadiska ekvivalentnosti pohľadávky k hodnote zálohu; i naďalej (po účinnosti citovanej úpravy) treba pozbavenie vlastníckeho práva dražbou pri výraznom nepomere medzi pohľadávkou a predmetom zálohu považovať za ústavne neakceptovateľné (por. rozhodnutie ÚS SR II. ÚS 237/2011) a tým nedovolené, avšak podľa posúdenia odvolacieho súdu sa o takýto prípad v prejednávanej veci so zreteľom na skutočnosti, ktoré sa stali v doterajšom priebehu konania zrejmy, nejedná. Podľa názoru odvolacieho súdu prekážkou pre výkon záložného práva (tiež speňažením na dražbe) je výrazný nepomer medzi pohľadávkou a hodnotou zálohu vtedy, keď vzhľadom na výšku pohľadávky a pomery na strane dlžníka prichádza do úvahy iný efektívny, časovo primeraný, avšak zároveň menej invazívny spôsob uspokojenia pohľadávky. Pokiaľ však takýto iný spôsob uspokojenia do úvahy neprichádza, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu, len na podklade úvahy o neprimeranosti, výkon záložného práva veriteľovi odoprieť, pretože vlastnícke právo dlžníka by sa v takom prípade uprednostnilo pred vlastníctvom veriteľa, ale je potrebné trvať na tom, aby výkon záložného práva predišiel sám dlžník, uspokojením takejto, podľa jeho názoru neekvivalentnej pohľadávky. Navrhovateľka takúto inú efektívnu a časovo primeranú eventualitu uspokojenia pohľadávky záložného veriteľa netvrdila, pričom jej predstava, že týmto kritériám pri výške záväzku približne 20.000,- Eur (viď. list spoločnosti ZASTAVDLUHY s.r.o. zo dňa 18.5.2018; čl. 7) zodpovedá ňou ponúkané plnenie v mesačných splátkach po 100,- Eur (teda splnenie len istiny v časovom horizonte viac ako 16 rokov), je z pohľadu odvolacieho súdu neudržateľná. Odvolací súd v okolnostiach prípadu nevzhladol ani inú takú skutočnosť, pre ktorú by sa z právneho, hodnotového alebo morálne hľadiska dražba nehnuteľností nemohla uskutočniť a pre ktorú by neodkladným opatrením bolo potrebné usporiadať pomery strán inak, než ako to vyplýva z ich nimi v záložnej zmluve prejavenej vôle a následného správania sa.

12. Ani ďalšia odvolacia námietka navrhovateľky, vytykajúca súdu prvej inštancie procesné pochybenie pri posudzovaní návrhu z hľadiska jeho obsahovej úplnosti, nie je podľa úsudku odvolacieho súdu správna. Nereflektuje totiž jednak to, že na vady návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemajúceho povahu návrhu vo veci samej, čo je nesporne aj prípad posudzovaného návrhu, keďže ním navrhovateľka sledovala úpravu pomerov strán do času rozhodnutia vo veci samej, súd zásadne nevyzýva (§ 327 veta za bodkočiarkou C.s.p) a jednak i skutočnosť, že nedostatky návrhu pri vymedzení procesnej podmienky potrebnosti bezodkladnej úpravy pomerov vlastne ani nepredstavujú vadu predpísaných náležitostí, ale vždy dôvod pre jeho zamietnutie v zmysle ust. § 328 ods. 1 C.s.p.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako v zamietavom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania (§ 379 písm. a) C.s.p.) majúcom správny základ v plnom procesnom neúspechu navrhovateľky v konaní pred súdom prvej inštancie.

14. Podľa ust. § 396 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. (3) Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

15. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. V odvolacom konaní mali záložný veriteľ a dražobník plný procesný úspech, a preto im v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná. Nakoľko však podľa obsahu súdneho spisu záložnému veriteľovi a dražobníkovi v odvolacom konaní trovy nevznikli a v okolnostiach prípadu ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.